

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 9923 van 4 september 2013
in de zaak G/A 209.889/IX-8144**

In zake : Elisabeth DE WACHTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Tytgat
kantoor houdend te 1060 Brussel
Gulden-Vlieslaan 68 bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de ARTESIS HOGESCHOOL ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 23 augustus 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het besluit nr. 2013/111 van 23 juli 2013 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 30 augustus 2013.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Toelaatbaarheid

3. Op 23 juli 2013 beslist de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen om het door verzoekster ingesteld beroep tegen een studievoortgangsbeslissing genomen op 28 mei 2013 door verwerende partij als ongegrond te verwerpen.

Verzoekster stelt tegen die beslissing bij de Raad van State beroep in.

Ten onrechte kwalificeert zij dit beroep als een “verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring”. Het is integendeel op te vatten als een beroep in de zin van artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, hetzij een cassatieberoep ingesteld tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken.

4. Enkel van akten en reglementen van een administratieve overheid die voor vernietiging vatbaar zijn krachtens artikel 14, §§ 1 en 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad van State luidens artikel 17, § 1, eerste lid, van dezelfde wetten de schorsing bevelen.

Verzoekster vordert de schorsing van tenuitvoerlegging van een beslissing van een administratief rechtscollege. Deze vordering is kennelijk onontvankelijk.

5. In het cassatieberoep voert verzoekster vijf middelen aan.

6.1. Het *eerste middel* is geput uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat verzoekster onvoldoende tijd had om te antwoorden op de memorie van antwoord en in de onmogelijkheid verkeerde zich te laten bijstaan

door haar raadsman.

6.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen is geen orgaan van het actief bestuur, maar een administratief rechtscollege. Het bestreden besluit is geen administratieve rechtshandeling en op het rechtscollege zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel, niet van toepassing.

6.3. Voor zover verzoekster zou beogen te argumenteren dat op de administratieve rechter een zorgvuldigheidsplicht rust als algemeen rechtsbeginsel en daargelaten nog dat verzoekster nalaat een wettelijke bepaling aan te voeren die zulk algemeen rechtsbeginsel vaststelt, blijkt noch uit de wederantwoordnota van verzoekster voor de bodemrechter, noch uit het proces-verbaal van de zitting van 23 juli 2013, dat verzoekster haar grieven over het procesverloop ter zake aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen heeft voorgelegd. Het middel, dat nieuw is, is kennelijk onontvankelijk.

6.4. Het eerste middel is kennelijk onontvankelijk.

7.1. Een eerste “*tweede middel*” voert een “gebrek aan formele of uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” aan en is opgesplitst in drie middelonderdelen.

7.2.1. In een *eerste middelonderdeel* betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing geenszins antwoordt op de talrijke argumenten die door haar werden aangebracht in de loop van de procedure.

7.2.2. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster met het eerste middelonderdeel wezenlijk een schending beoogt aan te voeren, niet van de formele-motiveringsplicht van de bestuurshandelingen maar wel van de jurisdictionele motiveringsplicht, is het middelonderdeel kennelijk onontvankelijk.

Immers, een middel waarin als motiveringstekort een gebrek aan antwoord op de aan de feitenrechter voorgelegde argumentatie wordt opgeworpen is onontvankelijk wanneer het nalaat te vermelden op welk argument niet

werd geantwoord.

7.3.1. In een *tweede middelonderdeel* verwijt verzoekster verwerende partij haar beslissing van 28 mei 2013 niet afdoende gemotiveerd te hebben.

7.3.2. Het middelonderdeel is gericht tegen de oorspronkelijk aangevochten studievoortgangsbepaling en niet tegen de beslissing van de eerste rechter. Het is kennelijk onontvankelijk.

7.4.1. In een *derde middelonderdeel* noemt verzoekster de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ geschonden.

7.4.2. Het bestreden besluit is geen bestuurshandeling en op het rechtscollège en zijn jurisdictionele beslissingen is de wet van 29 juli 1991 niet van toepassing.

Het middelonderdeel dat van de tegenovergestelde opvatting uitgaat, faalt kennelijk naar recht.

8.1. In een tweede “*tweede middel*” noemt verzoekster de openbaarheid van bestuur als bedoeld in de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ geschonden omdat zij vergeefs vroeg inzage te krijgen van de notulen van de zitting van 23 juli 2013.

8.2. Vastgesteld zij dat de toepassing van de wet van 11 april 1994 blijkens artikel 1 van die wet hoe dan ook enkel de “administratieve overheden” geldt.

Het middel is kennelijk onontvankelijk.

9.1. In een *derde middel* brengt verzoekster aan dat de bestreden beslissing “geen weergave van de stemmen uitgebracht door de leden van de Commissie [bevat]” en dat het resultaat van de stemmen van de verschillende deliberaties haar niet ter kennis werd gebracht.

9.2. Het is volstrekt onduidelijk of verzoekster met de “Commissie” en de “deliberaties” verwijst naar een orgaan van verwerende partij, in welk geval het middel niet is gericht tegen de bestreden rechterlijke uitspraak, dan wel naar de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, in welk geval hoe dan ook zij vastgesteld dat verzoekster nalaat een bepaling aan te wijzen die zou zijn geschonden door de weergegeven procedure.

In beide gevallen is het middel kennelijk onontvankelijk.

10.1. In een *vierde middel* laakt verzoekster in twee middelonderdelen de afwezigheid van een procedure van hoger beroep die onderscheiden is van een eerste deliberatie. Het kan voor haar niet dat het intern beroep wordt onderzocht door dezelfde leden van de jury.

10.2. Het middel is niet tegen de beroepen uitspraak van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen gericht, maar uit kritiek op de oorspronkelijk bestreden studievoortgangsbeslissing en de afhandeling van het intern beroep bij verwerende partij.

Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van het lager rechtscollege overdoen maar mag hij enkel nagaan of de hem voorgelegde beslissing van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaak zelf”.

Het middel, dat van het tegendeel uitgaat, faalt kennelijk naar recht.

11. Volgens artikel 19, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State mag een cassatieberoep niet worden ingediend zonder de bijstand van een advocaat.

De verplichting om een verzoekschrift in cassatie te laten ondertekenen door een advocaat “is duidelijk ingegeven om het aantal ongepaste voorzieningen op adequate wijze te beperken” en heet “gerechtvaardigd door de specificiteit van het administratief cassatieberoep in het kader waarvan enerzijds, een eerste administratief rechtscollege zich reeds heeft uitgesproken en waarbij anderzijds de afdeling [bestuursrechtspraak] van de Raad van State geen kennis mag nemen van de grond van de zaak en het verzoek enkel in rechte mag geargumenteed worden” (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/1, 33*).

Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt niettemin dat het kennelijk niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

IV. Verzoek tot het verkrijgen van rechtsbijstand

12.1. Verzoekster vraagt om haar het voordeel van de *pro deo* toe te kennen.

12.2. Op het verzoek om het voordeel van *pro deo* kan niet worden ingegaan aangezien het artikel 33 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ in het voordeel niet voorziet voor wat de kosten voor het indienen van het cassatieberoep betreft.

Er bestaat dan ook geen aanleiding om uitspraak te doen over het verzoek tot het verkrijgen van rechtsbijstand.

B E S L I S S I N G:

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Aldus te Brussel verleend, op 4 september 2013, door:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren